

ივერია

ყოველ დღიური საკომუნიკო და სალიტერატურო გაზეთი

ქ რ ი ს ტ ე ა ღ ს ღ ბ ა !

დღესასწაულის გამო შემადგენი №-რი გამოვა ხუთშაბათს, 10 აპრილს.

დამსწვევი საზოგადოება „როსსინი“ ახლგვეთს ფრიად სასარგებლო ზირობით

თანხავს იმ უამთხვევისთვის თუ დაგზავნი გარდაიხველვიან,

თანხავს სიგარის დროს მისაყვამ,

ჰკრივობის პანსიას,

გვითავს განათმობარ კალთათვის,

სტიპენდიას გავუზავისათვის,

სიხოცელათვის სასარგებლოდ.

1 იანვრისათვის 1903 წლის დასტეულ იქნა 80,224 ქალი და კაცი 166,456,000 მანეთისა.

დაწერილობით ზირობების შეტყობა შეიძლება საზოგადოების მართველობაში (პეტერბურგში Морская № 37), განყოფილება ქ. ტფილისში (სერგიევს ქუჩა, სახლი № 6 და აგენტებთან იმპერიის ყველა ქალაქში. (1-87-1)

კირკი ძმ. ნიკიტინებისა

ორშაბათს, 7-ს და სამშაბათს 8 აპრილს, იქნება ორ-ორი წარმოდგენა: დღით და საღამოს.

დღით ფასები დაკლებულია და ბავშვების სასამოვნოთ მონაწილეობენ 5 სპილო. აგრეთვე დღისით და საღამოთი იქნება ქილაობა ადგილობრივ ქილაობის მოყვარულთა. მოიწვევენ ქილაობის მოყვარულთა, ქილაობის მსურველთ სთხოვენ ჩაეწერონ ცირკის კანტორაში. დამძლე მოქიდავეთ მიეცემათ ჯილდო.

ტფილისი, 3 აპრილი.

ქრისტე აღსდგა, უძვირფასესო მკითხველო! ქრისტე აღსდგა... დღეს მთელი საქრისტიანო კაცობრიობის დიდებული და ბრწყინვალე დღესასწაულია. ჩვეულებრივ, თითოეული ქრისტიანე დღეს უნდა გამოცდიდეს მხოლოდ სიხარულს და უკუ-აგდებდეს დამწვევს სევდას...

მართლაც, რომ დიდ-მნიშვნელოვანია ქრისტეს აღდგომა მკვდრეთით. ეს დღესასწაული გვიდასტურებს სიკვდილითა სიკვდილით ძლევას, იესოს სისხლით უსამართლოების და ძალ-მობრუნების დათრგუნვას...

მრავალ-წამებულ ქართველი ერი დიდის აღტაცებით ეგებებოდა ამ ბრწყინვალე დღესასწაულსა, ივიწყებდა ამ დღისთვის ყოველსავე კმუნას და ტკბილის სანატრელი მერმისის იმედით მხვედებოდა. ხშირად თვით მოსისხლე მტრები აღდგომის დღეს ერთმანერთს ურიგდებოდნენ და საერთო მოღვაწეობის აზრით განიშქვალდებოდნენ...

დღესაც მეტ-ნაკლებობით ასეა საქართველოში. დღესაც ქართველი ერი სიხარულით ეგებება ამ დღესასწაულს...

არავისაც არ უნდა დაეშოლოს ეს კანონიერი ბუნებრივი სიხარული... დაე, იხაროს ცხოვრების ვარმით გულ-დამწვარმა და დაბეჩავებულმა ქართვე-

ლმა!.. დაე ერთს დღეს მაინც იგემოს სიტკბო შეგებისა!.. მაგრამ ამასთანავე არასოდეს არ უნდა დაივიწყოს მცნება დიდებულის მგონისა, რომ „ჩვენ უნდა ჩვენი ვშვით მყოობადი, ჩვენ უნდა მივცეთ მომავალი ხალხს!.. ქართველმა დღეს უნდა გაითვალისწინოს თვისი სიდუხჭირე, თვისი გულ-გრილობა მშობლიურ საქმეთა მიმართ... ქრისტემ სიკვდილი დასძლია სისხლით, მსხვერპლით... მსხვერპლი, შრომა, ჯაფა, დავალი დღესაც საჭიროა ერის არსებობისათვის. ლიტონ სიტყვებით ერის წყლულს ვერავინ განკურნებს... უმსხვერპლოდ ვერ გაიხარებს ქვეყანა“ — ნათქვამია. მოუღალავე გამრჯელობა ღვიძლის ქართულის ელფერით მოსიცილი, საზოგადოდ ქართველთა წარმატების აზრით სულ-ჩადგმული, — ხსნა ჩვენის ერისა...

მაშ, საჭიროა ჩვენი ერი გაიშქვალოს ამ აზრით და თვისის შრომითა და დეაწლით დასთურგუნოს თვისი ძილი და სიზარმაცე, რომელიც სიკვდილის მოგვაგონებს, და მიანიჭოს თავის თავს საკუთარ თავდადებულ მოღვაწეობით, სხვის შეუწვევლად და შეუწუხებლად, ადამიანური ცხოვრება... დაე თითოეული ქართველი, სადაც უნდა იყოს, ამერეთსა თუ იმერეთში, საქართველოში თუ მის გარეშე, დაუფიქრდეს დღეს თავის თავს, შეიგნოს თავისი მოვალეობა და დასდოს ღვთისა და სეინდისის წინაშე ალთქმა გამუდმებულის პატიოსნის შრომისა ერისა და მამულის სასარგებლოდ...

დაე გაზაფხულის ბრწყინვალე დღესასწაულმა ბუნება განუახლოს ქართველს, განუყვითლო მობილეს არსება და ალუგნოს გული მტკილე მამულის-შვილურის გრძობითა...

ქრისტე აღსდგა, საქვარელო მკითხველო! და თუ შენც თანახმა ხარ ზემორე თქმულის, გთხოვ სადაც უნდა იმყოფებოდე, გულის სიღრმეში ბეზასუბო: „ქეშმარიტად!“

ტფილისი

- ამბობენ, რომ მანთაშევსა შესწირა ტფილისში განსრულდა ზოლიტხეივანს დასარსებულად ერთი მიდიანო მანეთით.
- ორშაბათს, ადგომის შემდეგ დღეს, საქართველოს გზარდობის მწიგნობარმა ანისისტში ტძმის დღესასწაულს გამო.
- ჩვენს მივიღეთ ანტილის წიგნი სუმაწილო შერჩაის „ჰეგვილისა“.
- მოკვირვებდა აგრევე ახალი რუსული გამოცემა „Вест Кавказа“. წიგნი დიდის განსასა,

საკუთარ განსრულდა დასარსებულად ერთი მიდიანო მანეთით.

როგორც შეეძლო, საქართველოს ექსპრესისის განცხადების გამოცემის შემდეგ ახლა-სესეის სასულიერო სასწავლებლის ზედამხედველმა ან ო. ბუტირსკის.

ჩვენს შეეძლო რომ ანტილის წიგნი გამოეცემოდა, ქუთათურა წიგნის ვაჭარი, ანტირებს „ათას ერთ ღამისა“ სასტუმრო გამოცემის და საამისოდ მოლაპარაკება გაუმათავს ბ. შერენდინთან. ჩინებული საქმეა, მაგრამ უფრო კარგი იქნება ათას ერთ ღამისა და კვლავ თარგმანს გამოცემის შემდეგ, რადგანაც ხალხის გულებისად იქნება თარგმანი. როგორც სხვა უფროდვე სიტუაციაში უფრო თხზულება, რომელიც გადმოუღიათ ჩვენს წინაშეს სასრულადან და არაბულიდან. წარმოადგინეთ რა იქნებოდა, რა ვისმე უხვად ეთარგმნა „ფარანაზი“ და გამოცემა. გეჭვო არ არის, გამოცემა, როგორც გვითხრეს, ახლგვეთ თურქულ ოცნებანთა გვარში.

ძლიერ კარგი იქნება, თუ ხელთახური „ათას ერთ ღამისა“ გადაეცემა ქ. შ. წ. გ. ს. საზოგადოების წიგნთ-სავსეს.

ტფილისის სასულიერო სასწავლებლის ზედამხედველად ამჟამად ტფილისის დეკანოზი მარკო გომისხაის სჯულის მოძღვარს მ. ნიკანდრ ზეკრავსკის.

ძველებური მოთხრობა — ამბავი დიფანის ქალაქის, რომლის შესახებაც სწორად ამას წინაშე ჩვენს გახეობაში მდებ. მ. კარბუაშვილი, როგორც გამოცემა ბუნა ქვე. თაყაშვილმა, წყაროების საზოგადოების წიგნთ-სავსეში თურქულ ენაზეა რეკონსტრუირებული.

ტფილისის სასწავლებლის ზედამხედველის შექმნის შემდეგ, მთავრე ქალები დათავადებენ ჩაქვის მამულს, ახლგვეთ ქუთათისა და აქედან გა წავლენ გელათის და მოწამეთის მონასტრის მისაღობად.

მტკვარში მომეტებულ ნაწილად იხრებოან ანახობის დროს, ახრებოან დუგვერობათ. ამიტომ მთავრათ ტფილისის გუბერნატორისათვის და უთხოვანთ, დაგვალოს ზოლიციას მოხელეთ, რომ არავინ იანახოს მტკვარში დიდ-წილებას, აუკრძალოს ცნებების ანახობა და ფაქტობის რეცხვა საშა ადგილებში, აუკრძალოს ჩქარის ანახობის სირბილა წიქვილებთან ან ბორნის მსხლამბლად და ბოლოს აუკრძალოს ჩქებისა და ნაკვის გადურა არა-სათანადო ადგილებში. ეს წინადადება საგუბერნიო მმართველობას უფრო გაუზანება ქალაქის ზოლიციისტრასისათვის აღსარულად.

ქალაქის გონს გადაწვევით: 1) ახლოს უფროდვე გომისხაის, თუ იგი დაარსდა გორში, 2,000 მ. 2) მოკმატის ამ აზრით სარგა 20/100 მტკი უძრავ ქონებაზე.

2 აპრილს, ტფილისის ქალაქის თავმა თ. ნ. გ. არდუთინსკი-დოგორუკმა ბანთვის თანდასწრებით დათავადებრა რევე.

ტფილისის საკონტრაქტო ზალატა ატეობის გუბერნატორს, რომ ამ წლის ზარველ იანვრისთვის ქ. ტფილისზედ დარჩნულია 92,001 მ. 20 კ. და სიღნაღზედ 600 მ. ზოლიციის შესახებ ფული და სთხოვს, რაც შეიძლება მალე იქმნეს მიღებული დონისისა ამ ფულის აკრეფისათვისა.

14 აპრილს ტფილისის სასამართლო ოლქში დახსნულია განსრულდა სასაფარი ო. ქანახვისა და ბ. კარგარის, რომელიც ქ. ტფილისის ეკლესიის ნათესავში ერთ დიდ ნაკვრს მიწას.

როგორც „ნოვ. ობზ.“ ატეობისებუნ შაისში ქალთა მასწავლებლების და აღმზრდელების (воспитательниц) საზოგადოება მხსნებულ და ავადმყოფ მასწავლებელთა თაყუისფარის დასარსებლად წმართავს ბანარს.

ქუთათის მუხრეშუქათა ამხანაგობის კრება დახსნულია 20 აპრილისათვის.

როგორც „ცნობ. ფურ.“ ამბობს, ქუთათის სასაფარო-ხანაურა სჯოლის საშრუნელო კომიტეტს გადაწვევითა მომავალ სამასწავლო წლიდან მუხრეშუქათა ამ სკოლას მე-5 და მე-6 კლასები.

გერუსში (ხანგებურის მაზრა, განჯის გუბერნია) შეუჭრათ, როგორც სწორს ცახ. რ. ტუ. ფურ. — ი, ერთა კაცი, რამდენად ანაფორა ეგვა და ამბობდა მქალაქეული ვარო. გვარად ეს კაცი ბუნათოვია. ბუნათოვია სწვევა გერუსში მდებარე კუნდურაჟს და მათხსთანა 3000 მან. ხელ-წარდვი მომეცი, თორემ მოკვავო. კუნდურაჟს ხელ-წარდალიკი მიუცია, მაგრამ თან ზოლიციისათვისაც შეუტეობინებია და მდებარე შეუჭრათ.

„საზღაფში ჩამოშობა...“

I
— თეკლე, რა სთქვა ექიმმა? არა ეშველე-ბარო? ჩაეკითხა თელო თეკლესა.

თეკლე გაშტერებული იდგა და დერეფნის ბოძს მიყრდნობოყო; თელონ შორ-შორს ცის სივრცეში დაურბოლენ; ღრმა ფიქრს მისცემოდა; თითქოს ამ სოფლით გაღმა გაეზიჯა; მხოლოდ ხანდისხან თავზედ ხელს გაღისვამდა და ქარისაგან აბურბევილს თანს წყნარად ისწორებდა, და აი, მაშინ თუ შეატყობდა თეკლეს აღმინანი, რომ რაიმე ქანდაკება-ი არ იყო აყუდებული ბოძთან, არამედ სულიერი არსება.

ბიქმა თელომ კლაკ გაუმეორა თეკლეს.

— ზა, თეკლე! რა სთქვა ექიმმა?

თეკლემ ოღნავ მოიბრუნა თელოსაკენ კისერი და ძლიერ წარმოხტოდა.

— უნუეეშოაო, ჩემ თელო!

თეკლესაც და თელოსაც უცბად თვალები ცრემლის გუბით ავესოათ; თავისდა უნებლიედ ერთმანეთს გადახვედეს; მათმა თვალებმა იკვესა და თითოს თითო ობოლი ცრემლი დაეკიდათ ღაწვეებზედ. მაგრამ თითქო შერცხვათო ცრემლისა, უნებლიედვე ცხვირის წვერი მოისრისეს, რომ ცრემლია დენა შეეცუნებინათ.

— თელო, მათემ არ შეგვიწინოს მოწყენილობა, არა აგრძობინო-რა... ავადმყოფი საზოგადოდ ექვიანია, სხვის თვალებში კითხულობს თვის ბედსა და უბედობასა.

— მაგის სულის-კი ქიომე, მაგისი რად ვაგრძობინებ! ოღონდ-ღე ნუ-რა დაუშვებებ-რა და სულ დიდინით შევიღ-გავლო. მე შენ გითხრა, არ უყვარს სიამღერა... მაგრამ მათეს ჩვენი ხალხისა რა არ უყვარს...

— მისთვის წელზედ ფეხს იღვამდა, ჩემო თელო, და იმან მოუწარაფა სიცოცხლე; მართო ვერ შესძლო ტვირთის ტარება, უთხრა ნალევიანად თეკლემ.
მათე ლაშხი მაგიდასთან იჯდა; ქული თვალებამდე ჩამოეფხატა, მუხლები შალში გაეცხვია და ზურგი აპრილებული ბუხრისათვის

მიეშვირა. მაგიდაზედ რვეულები ეყარა, აქეთ-იქით წყობად-წყობად ალაგებდა, ნელო, ნახის ხმით ჩაპლიდინებდა რვეულებს, თითქოს მსურს თვისი სული და გული ლილინით რვეულებს გადასცეს და შიგ ჩაურთოსო.

თეკლე და თელო მხიარულად შემოვიდნენ და ბუხარს აქეთ-იქით მოუდგნენ. მათემ შემოხედა და ნაძალიდვედ მოეჩვენა მათი მხიარულება.

თეკლემ მათეს მხარზედ ხელი დაადო, თაყვი თავს მიუახლოვა და ჩაეღობარაკა:

— ექიმმა დასვენება გირჩია!.. მაგ მტერიან ქალაღების გადასინჯვის მერეც მოასწრობ...

მათე მოტრიალდა, თეკლეს თვალებში შეატყვდა; თელო ბუხრისკენ მიბრუნდა, ჩემს თვალებშიც არა ამოიკითხოსო.

— მე მალე დაივიწყებ, ჩემო კარგო, მილე... აი, შენი თვალებიც მაგას ჰმოწმობენ...

— როგორ გეკადრება ექვიანობა... მე შენ რკინის კაცად მიცენიხარ და რაებს ამბობ.

— რკინა ცეცხლში რბილდება, დნება, ილევა; ცხოვრების ცეცხლში გამოი... აი, აი, მე შენს თვალებში ვითხვობ ამ ქეშ-მარიტებას... ადამიანის თვალში ბევრი რამ იხატება, ქალისაში ხომ მთელი ქვეყნეფრება... მაშ რას ნიშნავს ეგ დასველებული წამწები-ბი?...

— არაფერს, ქარზედ ვიდრე, თვალები დამიშვებოდა და ამიტომ დამიკრემლდა...

— მადლობელი ვარ, თეკლე, მაგ ცრემლისათვის, სწინს პატივსა მცემ, ვოყვარავ; ცრემლში კვდება დარდი და მწუხარება, იგი წყლული გულის მალამოა... ახლა წილი შენს სახლს მიხვედ... მაგრამ დღეს რას კითხულობს საკვირაო სკოლაში... ხომ ჩემიგეობა დღეს შენ იქსრე, არა?...

— მე ვკითხულობ „ნათელას“ და შენი საყვარელი პეტრე „ზბობას“...

თეკლე განშორდა. მათე მარტოა, ანთებულს ბუხარს შესცქერის, თვალები აუმიღერდა, აუციმციმდა, თავი კარებისკენ გადახარდა და სთქვა ისე, თითქო მიმავალს ვისმეს თვისი ნათქვამი უნდა გაეყვინოდა და გავგონოსო.

— ნეტავი იმას, თეკლე, ჩემო „ნათელავ“, ვისაც შენგან ნაკერი ჩოხა შეხვებდა... იქნება... იქნება თეკლე ჩემი თანამგზავრი რომ გამხდარიყო, უღელი შემსუბუქებოყო, ასე არ დავეჩივრე ცხოვრებასთან ბრძოლისა... მაგრამ თუმცა ცოლ-შვილობა ტკბილია, სიმწარეც ბევრი მოსდებ... ჩემისთანა კაცისათვის ცოლ-შვილიანობა ოცნებაა სწორედ, ოცნება! ერთს ღარიბს რამდენიმე ღარიბი კიდევ უნდა შეეძინო... ჩემისთანა კაცი ხალხისათვის უნდა ცხოვრობდეს, ის არის მისი საზრუნო, მას უნდა ეთავყვანოს... ადღევ ჯვარი ჩემი და შემომიღვე მყო“, გვიმოძღვრა ქრისტემ... რა ღრმა ფილოსოფიაა დაკრძალული ამ პატარა წინადადებაში... ეს უნდებოდა ყველას, ვისაც-კი გული შესტყვია კაცობრიობისათვის, მაგრამ განსაკუთრებით ჩვენ, სოფლის მასწავლებლებს, გვგვად წილად ეს მოადღერება... თუ საყვებთ ვერ შეგძელ შენის მოადღერების აღსრულება, უფალო, ნუ შეპრისხავ მონასა შენსა!.. ჩიპაყრია მათემ თვალნი კუთხეში დასვენებულს მაცხოვრის ხატსა და პირველი ვადისახა... თუ ვერ გივაცეთ, რაც ჩემს გულს სწავდა, ბრალოა თვით ცხოვრება, რომლის გარდაქმნა ძნელია. ვერც გავაყვებდი იმას, რაც მწადადა: ხალხი პატივსა მცემს, ვაცუბო, ვეყვარავ, მაგრამ გულს არ მიხსნის, არ შენდობა; ნელომა მასთან მე-კი არ დამიკარგავს, დაუკარგავს ჩემს წინაპარს, ჩემს პაპას, ჩემს მამას. მე ხალხისთვის მისი შეილი არა ვარ; მე მის თვალში მდღელის შეილი ვარ; თავი დაუფრებია ჩემს წინაპარს იმ ქაბანდამ, იმ უღლიდამ, რომელსაც ხალხი ეწვევა, ხელი აღარ შეუშველებია მისი მძიმე ტვირთისათვის, არ შეუსუბუქებია იგი; ეს

